

i sin Almindelighed ikke har beskæftiget sig meget med Spørgsmaalet om de militære Personers Skattepligt, vil den alligevel forstaa, at man kan ikke i 1909 vedtage en Lønningslov, som dels fastslog de Lønninger, der hidtil havde været gældende — hvad der skete for visse militære Personer —, dels medførte en Forhøjelse af Lønningerne, og saa 4—5 Aar efter vedtage en Bestemmelse angaaende de militæres Skatteydelse, som for manges Vedkommende medfører, at det, der den Gang var en Lønningsforhøjelse, nu ikke alene udslettes, men endog bliver et Minus i Løn. Jeg antager, at den almindelige Befolkning vil sige, at det ikke er rigtigt, at man først vedtager en Lønningslov under den bestemte Forudsætning, at de militære kun skal svare 2 pCt. Kommuneskat, og saa efter nogle faa Aars Forløb alligevel paalægger dem at svare den samme Kommuneskat som andre.

Det havde efter min Mening været det rigtige Tidspunkt til at paalægge de militære den samme Skattepligt til Kommunen som Kommunernes andre Beboere, den Gang vi fik den militære Lønningslov, i det hele den nye militære Ordning. Man kunde da have taget Hensyn til en saadan Forandring saavel ved Fastsættelsen af Lønningerne som ved Afgørelsen af Betingelserne for Indkvartering i de paagældende Garnisonsbyer. Det, som det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, har ønsket at henlede Opmærksomheden paa, er da specielt dette, at det efter vor Mening ikke er rigtigt hverken overfor de paagældende militære skattepligtige eller overfor Landets skatteydende Borgere i Almindelighed eller overfor de paagældende Garnisonsbyer ved saadanne isolerede Bestemmelser som denne om Ophævelse af de 2 pCt. fuldstændig at forrykke saavel Lønningslovens Bestemmelser som de Bestemmelser, der gælder med Hensyn til Garnisonsbyernes Deltagelse i Udgifterne ved Indkvartering. Det er Forhold, der bør overvejes samlet. Af de Oplysninger, som Udvalget har tilvejebragt, og hvoraf et Résumé findes trykt som Bilag til Betænkningen, vil det fremgaa, at hvis Lovforslaget gennemføres uden Vedtagelse af Ændringsforslaget, vil der straks paalægges de militære skattepligtige en forøget Afgift til Kommunerne paa omtrent 160,000 Kr., og hvis Lovforslaget vedtages med Ændringsforslaget, vil denne Afgift paalægges dem i Løbet af nogle Aar. Efter min Mening vil de militære skattepligtige med Rette kræve, at Staten skal holde

dem skadesløse for disse 160,000 Kr., og det vil betyde, at de paagældende Garnisonsbyer i Virkeligheden, om end ad en Omvej, faar 160,000 Kr. til Trods for, at i hvert Fald en Del af de nye Garnisonsbyer for ikke ret mange Aar siden kontraktlig har forpligtet sig til at yde et vist bestemt Beløb som Udgift ved Garnisonsordningen, vel vidende og under den Forudsætning, at de 2 pCt. var gældende med Hensyn til militære Personers Skattepligt. Man kan ikke uden videre gaa hen og lave dette om ved en Bestemmelse alene for Lønningslovens Vedkommende, de andre Forhold bør rettelig tages med ind under Overvejelserne.

Det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, vilde gerne have været medvirkende til en mere tilfredsstillende Ordning i saa Henseende. Vi erkender, at de militære Personer selv er daarligt tjente med at have en Undtagelsesstilling, og vi erkender, at der kan være Grund til at tage under Overvejelse, om de gamle Bestemmelser om Kommunernes Deltagelse i Udgifterne ved Indkvartering ikke bør underkastes Forandringer, men det hele bør ske samlet. Vi vilde, som sagt, gerne have medvirket til, at dette kunde være sket, hvis Ministeren havde været villig til at gaa ind paa en saadan samlet Overvejelse og til derefter eventuelt at fremsætte Lovforslag derom, men den højtærede Forsvarsminister har saavel her i Salen ved første Behandling som ved den Konference, vi havde i Udvalget, saa ubetinget sluttet sig til Lovforslaget, at der ikke fra vor Side har været nogen som helst Grund til at gøre Forsøg paa at faa en samlet Overvejelse af disse efter vor Mening i Virkeligheden sammenhørende Forhold bragt i Stand. Naar Ministeren, der er Forsvarsvæsenets og de militære Befalingsmænds højeste Foresatte — den Mand, der har Ansvaret for og Forpligtelsen til at varetage de to Værns Interesser, hvilken Forpligtelse den nuværende Minister ved at overtage sin Portefeuille har anerkendt —, mener, at man godt overfor Kommunerne kan sige: Ganske vist indgik I paa de og de Overenskomster under den Forudsætning, at I kun fik 2 pCt. i Skat, men nu vil vi alligevel yde jer 160,000 Kr. yderligere, og dem skal de militære skattepligtige betale jer af deres egne Lommer —, naar, siger jeg, den Minister, som har Ansvaret for, hvordan der handles med de Folk, som staar i hans Etat, mener at kunne forsvare dette, synes jeg, han ogsaa skal have Ansvaret derfor. Det er bedst,